

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. J.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. G., advokátom so sídlom v P., proti žalovanej **J. P.**, bývajúcej v P., **o zaplatenie 292,10 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 252/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. februára 2011 sp. zn. 6 Co 85/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 18. marca 2010 č.k. 15 C 252/2007-176 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní sumu 366,98 € a nahradiť mu trovy konania; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že žalobca podal žalobu na súd 12. septembra 2006 s odôvodnením, že so žalovanou uzavreli 1. júla 2001 zmluvu o nájme bytu č. 5 na I. poschodí bytového domu v P.. Nájomný pomer bol dohodnutý do 1. júla 2002, žalovaná ale zostala v byte bývať aj po uplynutí doby, na ktorú bol nájom zriadený. Pokiaľ žalobca tvrdil, že medzi nimi došlo k dohode o zvýšenom nájmom, žalovaná jeho tvrdenie popierala. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že bolo povinnosťou žalovanej platiť žalobcovi (aj zvýšené) nájmné a úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu (§ 696 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže v byte mala tzv. právo bývania, nešlo z jej strany o užívanie bytu bez právneho dôvodu, a preto žalobcom požadovaná suma nemôže predstavovať jej bezdôvodné obohatenie. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia celkovej sumy 458,54 €, je opodstatnená len čo do sumy 366,98 €, preto ju vo zvyšku zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti výroku uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti zaplatiť žalobcovi 366,98 € a náhradu trov konania podala žalovaná odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 24. februára 2011 sp. zn. 6 Co 85/2010 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej do 15 dní náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že na pojednávaní pred odvolacím súdom 15. februára 2011 boli účastníci v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. poučení o možnej aplikácii ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka, ktoré súdom prvého stupňa nebolo aplikované. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná bola žalobcom pri uspokojovaní svojich bytových potrieb neprimerane až extrémne rušená. Toto konanie žalobcu sa priečilo dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka). Pri danom (neprimeranom až extrémnom) rušení žalovanej v jej obydlí zo strany vlastníka bytu sa prieči dobrým mravom tak priznanie nájomného, ako aj bezdôvodného obohatenia. V uvedenom rozpore konania žalobcu s dobrými mravmi videl odvolací súd dôvod na zmenu prvostupňového rozhodnutia (§ 220 O.s.p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom namietol, že konanie je v danom prípade postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľ – z dôvodov bližšie vysvetlených v dovolaní – nesúhlasil s názorom súdu, že jeho konanie sa priečilo dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka) a odôvodňovalo zamietnutie žaloby. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Podľa § 238 ods. 5 veta prvá O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 veta tretia O.s.p.).

Pre účely preskúmvanej veci je potrebné uviesť, že § 238 ods. 5 O.s.p. je vo vzťahu k § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovením osobitným; so zreteľom na to platí, že ak je napadnutý rozsudok vykazujúci znaky uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti nemu procesne neprípustné, i keď smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu.

V danom prípade bola žaloba podaná 12. septembra 2006. Výšku minimálnej mzdy v deň podania žaloby určoval § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 428/2005 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto nariadenia vlády predstavovala minimálnu mzdu suma 6 900 Sk (229,03 €); jej trojnásobok je 687,09 €. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia 366,98 €. Dovolanie žalobcu teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (366,98 € < 687,09 €). Prípustnosť dovolania žalobcu je vzhľadom na to vylúčená priamo zo zákona – ustanovením § 238 ods. 5 O.s.p.

Dovolanie žalobcu by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania

nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto nevyplýva ani z tohto ustanovenia.

Dovolateľ namieta, že v danom prípade došlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V oboch prípadoch ide o zákonom upravené dovolacie dôvody (viď § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.), ktoré ale možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní; o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo. Dovolacie námietky žalobcu, že odvolací súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto po právnej stránke nesprávne posúdil, nesvedčia o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. K námietke, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Súd ale právnym posúdením veci nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. I keby bolo právne posúdenie veci v danom prípade nesprávne (pozn.: dovolací súd sa správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezaoberal), nezakladala by táto nesprávnosť procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní nebol žalobca procesne úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanej (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková